

Gül İzi

– GürhanGürses · 23 Mart 2012

Bizi dostun attığı gül yaralar.

Top tüfek yaralamaz.

Kalbe değer dostun attığı gül, gönlü incitir. İzi kalır gül rengi.

Gönül yaralar içinde kalır, kan olur gülün değdiği yer. Bir acayip hal olur, yüzümüz al al olur gül tenimiz pul pul olur hüzünden. Gülün değdiği yer dostun mezarı olur. İncitmez kafaya değen bir taş, kırmaz kemiğe isabet eden bir sopa, öldürmez ete değen bir mermi, kesmez cana değen bir kılıç. Oysa incitir dost elinden atılan bir gül, kırar tanıdık bir elden gelen gül, öldürür can bildiğimizden savrulan bir gül, keser arkadaş bildiğimizden gelen bir gül. Canım, dostun attığı bir gül darbesi ile harap oluyor. "Çoklarından düşüyor da bunca Görmüyor gelip geçenler Eğilip alıyorum Solgun bir gül oluyor dokununca." Behçet Necatigil'in dediği gibi solgun bir gül oluyor canım. Can veriyor tene değince gül. Yok oluyor göz göze, tenim gül gül soluyor habire... Düşmanlar güle güle ölüyor. Güle misal bedenim kırılıyor dal dal. Dostum gel beni al diyemiyorum artık, elinde gül demeti. Bana atılacak olan, renk renk, koku koku, can can. Düşmanların elinde taş var, yumuşak mı yumuşak, ipek mi ipek. Dostun elinde gül var, sert mi sert, taş mı taş! Bakıyorum bir an, göz göze geliyoruz ve: "Sen de mi diyorum arkadaş, sende mi?" Tene değen her bir gül, kırmızılığı tende bir yara izi olur. Ve ömür boyu çıkmaz kalır. Dostun tene attığı ama ruha işlediği gülün izidir bu. Dost çentiğidir bu! Hikâye olunur ki; Pir Sultan Abdal, idam edileceği darağacına doğru yürümeye başlar. Hızır Paşa emir verir: "Herkes Pir Sultan'ı taşlasın, taş atmayanın boynu uçurulacak bilsin." diye. Uğruna mücadele ettiği halk, Pir Sultan'ı taşlamaya başlar. Taşlar Pir Sultan'a kadar gelmekte, ama ona değmeden yere düşmektedir. Pir'in musahibi (can yoldaşı) Ali Baba, taş atmasa da can korkusundan Pir'e bir gül atar. Gül, Pir'e değer ve yaralar. Al kanlar akar Pir'in bedeninden. Can dostunun bu hareketinden incinen Pir'in dudaklarından şu nefes dökülür:

"...

Pir Sultan Abdal'im can göğe ağmaz.

Haktan emrolmazsa rahmet yağmaz.

Şu ellerin taşı hiç bana değmez.

İlle de bir tek gülü yaralar beni."

Ah dost; eli güllü dost, yüzü al al olmuş dost. Bülbül susmuş artık dut yemiş; teni titrer gül değmiş gibi...Canım çekilmiş bedenden gül vurmuş gibi...Güle kaldık bir bahar mevsiminde, ipimiz gül çaktı darağacına. Gül elinden oldu katlimiz, fermanızımı veren dost ola ki meğer!

Bizi dostun attığı gül yaralar.

Top tüfek yaralamaz.

Başka bir hikaye daha var ki atılan gülün yukarıda anlattığımızdan farklı bir şeklidir.Ama olsun her halükârda bizi yaralayan yahut katleden dostun elinden fırlatılan bir güldür. Bütün hikayeler yahut

söylenceler dostun attığı gülün kapısına çıkar ve o da yaralar bizi. Rivayet olunur ki: Hallâc-ı Mansûr Hazretleri'ni o "En'el Hak!" söylediği için Bağdât'ta Tâkkapısına götürdüler. Evvelâ yüz kırbaç vurdular. Kendisinden en küçük bir ses çıkmadı. Ölmediğini görünce, ellerini ve ayaklarını kestiler. Hallâc-ı Mansûr'un rahmetullahi aleyh elleri ve ayakları kesildiğinde; "Sakın korkudan sarardığımı zannetmeyin. Kan kaybetmekten sararıyorum." buyurdu.

İdâm edilmeden önce halk taş atmaya başladı. Atılan taşlara hiç ses çıkarmıyor, hattâ tebessüm ediyordu. Bu esnada Şibli Hazretleri çıkageldi ve taş yerine gül attı. O zaman Mansûr hazretleri inledi. Sebebi sorulduğunda; "Taş atanlar beni yakından tanımayanlardır. Tabiidir ki halden anlamazlar. Halden anlayanların bir gülü bile beni incitti." cevâbını verdi. Dostun attığı gül sebep her ne olursa olsun; ister sitem olsun, ister hüsnü niyet olsun, ister kızgınlık olsun, ister hüznü olsun; incitir, kanatır, öldürür. Ve atanı iki cihan süründürür.

Sakın dostlarınıza gül atmayın.

Tene değdiğinde bir ömür boyu izi kalır.

Cana değdiğinde iki cihan izi kalır.

Bizi dostun kem bir sözü yaralar.

Bizi dostun kötü bir bakışı katleder.

Bizi dostun umursamazlığı öldürür.

Bizi dostun ilgisizliği mahv eder.

Gülü bu hale sokmaya hakkın yok ey dost, meğer gül için zari zari inleyen bir bülbül var! Meğer gül için divane olan bir aşık var, onu bu ateşe atmaya hakkın yok ey dost!

Meğer idamımız dost elinden ola!

Güümüzde ne kadar da gül izi var canımızda.